

THE young idea

இளஞாயிறு

A STUDENT FORTNIGHTLY OF JAFFNA COLLEGE

FOR PRIVATE & INTERNAL CIRCULATION ONLY

Vol. VII

Tuesday - 9th, June 1942

No. 3

HER WAITER WAS HER BRIDEGROOM -
BUT SHE WAS PLEASED

— C. Paramjothy 2

A MODERN RIP VAN WINKLE

— A Co - Ed 6

THE WAGES OF SIN

— K. Palasuntharampillay 7

தேன் இந்தியாவிலும் ஓர் நுவரேலியா

— K. Lakshmana Iyer 10

இக் கொடிய யுத்தமும்
வாழ்க்கையின் அரித்தியமும்

— C. E. Gunaratnam 14

A. F. TAMPOE
English Editor.

N. S. RATNASINGHAM
Tamil Editor.

Eng. Editorial Board

Editor :

A. F. Tampoe

Associate Editors :

R. S. John

T. Poopalan

Literary Section:-

K. Aiyadurai

G. N. Vijayaratnam

Sports Section:-

M. J. Thambiah

Co-eds. Section:-

Miss. R. Appadurai

Miss. R. H. Thambiah

Junior Section:-

K. Balasundaram Pillai

K. Balaraman

Faculty Adviser:-

Mr. C. A. Gnanasegaram, B. A.

Tamil Editorial Board

Editor:

N. S. Ratnasingham,

Associate Editors

K. Sathasivam, Inter Sc.

G. N. Wijayaratnam Jr. Inter Arts

Literary Section:-

K. Jagatheesa Ayyar, Lond. Matric

Verse Section:-

M. Thambimuthu, Lond. Matric

News Section:-

K. Alagaratnam, Lond. Matric

N. R. Balasingham Fifth Form A,

Co-eds. Section:-

Miss. S. Amerasingham, Jr. Inter Arts

Miss. P. Somasundaram,
London Matric

Sports Section:-

S. Kanagaratnam, Lond. Matric

Junior Section:-

A. Kugaraiah, IV-th Form

R. Ratnasingham, Fifth Form A

Faculty Adviser:-

P. Navaratnam, M.A.

Cover Design by 'Sana' of the Eelakesari.

The young idea

A STUDENT FORTNIGHTLY OF JAFFNA COLLEGE
FOR PRIVATE & INTERNAL CIRCULATION ONLY

Vol. VII

Tuesday - 9th June, 1942

No. 3

Editorial Notes

THE University of Ceylon is going to be launched on the 1st July. It is decades since the project of establishing a University in Ceylon was mooted. In fact, Jaffna College wanted to be recognised as a University in the nineteen hundreds. The Ceylon Legislature had discussed the subject many a time; and there was also a controversy about the University site. But these events are being pushed into the dimness of the past. Now when at last the University is going to be established there is worrying again.

It is feared in certain student circles that the London University examinations will not be held in Ceylon any longer. A part of this section of students fear that some students may not be able to get degrees at all owing to the lack of funds for maintaining themselves in the unitary and re-

sidential University of Ceylon. Another part of this same section of students do not want local degrees. Some of them may have interests and try to seek their fortunes in other parts of the Empire. Therefore they want to obtain their qualifications from a University having an established reputation throughout the Empire. Still some others do not want local degrees because they put London products on a high pedestal and colonial products on a low one.

Those who are in favour of the establishment of a Ceylon University hope for a cultural revival in Ceylon and take pride in native things.

To satisfy all parties it is best to allow both the Universities to hold their examinations. This method is followed in India and there seems to be no reason why it should not be followed in Ceylon.

Her Waiter Was Her Bridegroom-- But She Was Pleased

(By C. Paramjothy L. M. C.)

THE time was eight by the clock on the mantel-piece. Sabapathy was fast asleep. He had slept late the previous night after preparing for his B. A. Examination which was due to begin in a couple of days. Five seconds ticked by another five seconds ticked by, and yet there was not a sign of Sabapathy awaking. Soon the time was getting on to nine o'clock still Sabapathy went on sleeping.

All of a sudden somebody rapped on the door. The sleeper turned on his side and opening his eyes he saw

the clock glaring down at him as if in reproach. He jumped up from his bed and approaching the door opened it. His friend Sreenivasan was there with a pile of books.

"My God, just got up from sleep, eh. And that too while you are having an alarm". With these words Sreenivasan entered the room. Placing the books on the table and adjusting his hair he sat down on a chair close to Sabapathy.

"Well, then, what exactly is your idea in coming to me at this time of the day? Surely you are not ignorant of the fact that I have my Examination in a couple of days?"

"You want to know, eh? It is on a matter of great important that I have come here. Your future happiness depends to a great extent on that. Surely you ought not be so hostile to me. All that I ask of you is to spare a few minutes."

"Right O! gov'nor. So sorry to have hurt your feelings. Fire off, and mind you, no beating about the bush. Just be candid and precise."

"You must be prond, old boy. Your examinations will soon be over and you are being offered the post of Assistant Collector. Well I should think that Rs 200 to start with is easy money. But I am going off the point, I came specially to tell you of your marriage."

"I don't understand what you are talking about. You astound me by your words and I am inclined to disbelieve you, unless, of course, you elaborate and substantiate your statement" was what Sabapathy said.

IT is regrettable to note that some students should have thought that schools would not re-open on the scheduled dates but sometime later. What is still more regrettable is that this assumption had led some of them to 'temporarily' give up their studies. Perhaps these assumptions and consequent actions can be explained by the normal student's desire to postpone, (we do not say give up,) studies. Perhaps this desire is born with them; for it seems very difficult to extirpate this desire. But this desire should be extirpated. It will be harmful to the students when they grow up to postpone doing their work to the last possible hour or even later. The school authorities should inculcate this into the minds of the students so that they may become better citizens of Ceylon.

"Well your father has settled everything. You are to marry as soon as your examinations are over and the date and time of the wedding has been fixed. The girl is well educated and beautiful too. Your father came to inform you of it but you were fast asleep. He did not wish to disturb you; so he left this message with me".

"Who, then, is the girl?" was all that Sabapathy cared to ask?

"Vimala. She and her father will be calling on you to-day. You have to make arrangements to entertain them and you must make a good job of it. Good-bye for the present."

Sabapathy was in a commotion. He had heard of this girl Vimala before but he had not met her. He did not know what sort of a girl she was save for some favourable reports received from a few friends.

He took a hurried bath and after dressing he broke his fast. After this he took out his text book and was reading. But, dear readers, he was only trying to read. His thoughts were far, far away. At the end of two hours he found he had, with great exertion, been able to read only seven lines. In disgust he threw away the book.

Time flew by. He was in a brown study and was not aware of the passage of time. At 4 he happened to glance at the clock and a thought came into his mind. Pulling a shirt from the cloth rack he donned it in haste and hailing a rickshaw he directed the puller to a restaurant.

He went in with the intention of buying some cakes for his visitors. He went close to a table and was wondering what purchases to make. When a gentleman sitting at a table close by asked him, "what are you doing there standing? Bring me another glass of iced orange."

Sabapathy was perplexed and stood motionless when the directing

manager of the firm thinking he was the new waiter he was expecting ordered him to go and attend to the clients in the special rooms upstairs. Sabapathy was still more perplexed; but not desiring to attract attention he went off upstairs.

In one of the rooms an elderly gentleman and a pretty girl were seated. Sabapathy, captivated by the beauty of the girl, approached them as if he was in a trance. The girl ordered cakes and two cups of coffee. He went off to execute the order. Soon he returned with only a plate of jelly. The gentleman was irritated at this and demanded to know who had asked for the jelly and why only one plate.

Sabapathy brought two plates of cakes. Placing these on the table he went off to a corner and from there he watched the lady. Again the gentleman was irritated for Sabapathy had not brought the coffee. Growling he sent Sabapathy for the coffee. This was soon brought and when placed on the table the man retreated to his corner and went on gazing at the girl.

The old gentleman whilst sipping the coffee, jumped up and spilt out. Red with fury he demanded of poor Sabapathy why salt was mixed in the coffee instead of sugar. He also threatened to inform the manager. When the young lady said, "Please, father, calm down. He must be a new hand and it is very difficult to get employment now. He must be very poor and don't make him unhappy. Moreover it is the fashion among most people to use salt too. It has a delicious taste and does not cause diabeticis." Just then the manager came from his table and asked the couple if all was well and also if the new servant served them properly. The girl quickly said that the servant was just perfect and that there was no complaint against him.

Noticing that the old man was restless she went off quickly dragging him before he could give vent to his feelings.

Seeing that all were busy Sabapathy darted out of the restaurant and getting on to a rickshaw he reached his flat. His friend Sreenivasan was waiting for him and by the look on his face Sabapathy knew that he was disappointed.

Where have you been? Vimala and her father came here sharp at 4. They waited for a long time. They even went to a restaurant and after tea they returned here but you had not returned. They went away disappointed. I am ashamed of you. So saying Sreenivasan went away, not waiting for a reply. Sabapathy was thunder struck. "Could it be that the girl and the old man at the restaurant were....."

Taking off his shirt he noticed the number 7 on the back of it. Here was a clue to the strange happenings at the restaurant. In his hurry to get to the restaurant he had hurriedly put on the shirt inside out and the dhoby's strange mark was visible to all eyes. Our friend was very sorry that this incident had happened. He was planning how to get Vimala's affections. Possibly she did not know who the waiter at the restaurant was. He would plead that he had to go on urgent business.

The examination was over at 5 the next evening. His father was waiting in a car for him. Silently they went and stopped before a house just out of town. The house was decorated and sabapathy was asked to get ready and wear the clothes that were to be found in one of the rooms. To say that Sabapathy was immeasurably pleased at this, is to grossly under-state his feelings.

The wedding ceremony was soon over. In this mental state of affairs that he had been in, he had not the courage to look at her bride. Was she beautiful? Was she lovely? Turning his face towards her he met her glance.

In an undertone she asked him, "How many hours leave were you given from the restaurant? When are you expected back? After this, what next?" "To this he said," "Please, father, calm down. He must be a new hand and it is difficult to get employment now. He must be very poor and don't make him unhappy. Moreover it is the fashion among most people to use salt too."

"Taking her hand he took her away to a quiet corner and among other things he told her how he came to be a waiter at the restaurant to serve only herself and her father." There is no need to say that instead of being disgusted with him she was indeed, pleased.

A Few Lines from the Pen of an Unofficial Writer

"Teddy"

I have great pleasure in announcing the following events that have occurred since the last issue of this esteemed journal:

(1) Most of the students who went home with long and sour faces last term have thought it wise to return contrary to the ex-

pectations of many, (but alas! with no appreciable change in the dimensions of their faces!)

(2) Several bright young men and young ladies from the west of the Island have joined Jaffna College to seek fresh light. Probably the raids have been responsible for this, as a good number of these evacuees are suffering from shock! (whether bomb-shock or any other shock no one seems to know!)

(3) The Entrance Examination has attracted a queer set of young people of "fifty different sharps and flats", from various parts of the Peninsula. I wonder how many of them can satisfy the demands of our sorely tried Examiners!!

(4) The strength of the Junior Inter Hostel has diminished considerably to a paltry trio of undergrads, two of whom apparently enjoy sharing the same room, although there are two spare rooms. Two is company, no doubt! in case of raids!

(5) The love-sick Tam has made two momentous decisions: (i) To re-enter the Hostel, and (ii) not to apply any cosmetics for his unruly hair. Probably he wants to brave the risk of quarreling with his insides to attain a nobler ideal!!

(6) The serenaders have resumed their long lost business after a two-month holiday, but alas! their voices have not profited much by the long rest.

(7) Certain distinguished occupants of the Junior Inter Hostel are bent on sweeping the board in the forthcoming Athletic Meet. Hence the daily "runs" to Chittankerni and back.

(8) The Govt. Agricultural Department has been generous

enough to receive into their tender care a few honourable members of the Agricultural Club. I do not want to disclose the exact number, as it may give useful information to the enemy—I mean competitors!!

(9) His Gourmand Majesty Kotha has discovered that deck shoes are more economical than leather shoes.

(10) A ban should be placed on the import of ghee bottles, from Batticaloa as a good many of them have been smuggled into Vaddukoddai.

(11) The fare provided in the Hostel restaurant has decidedly taken a turn for the better, but for how long the standard will be maintained is left to be seen.

(12) The indefatigable Mr. Vethaparanam is continuing his good work mounted on a push bicycle—the inevitable result of the petrol rationing. He certainly deserves mention in the King's Birthday Honours List!

(13) The singing during the chapel services would seem to have deteriorated in enthusiasm despite the heroic efforts of the young lady behind the organ to make up for this deficiency.

(14) Our Co-Eds. have decided to attire themselves in multi coloured costumes. But unfortunately this has done more harm than good. Some of them have even commenced growing flowers on their pig-tails. After all, the "GROW MORE" campaign has not fallen on deaf ears!!

(15) The Sultan of Jaffna College has preferred the Home Civil Service Examination to testing the brains of the Collegiate Committee.

(16) Some of our undergrad "Professors", who entered for the

A Modern Rip Van Winkle

(By a Co-Ed.)

IT was a beautiful moon-light night when a party of us left for the Araly beach with our Warden. The silvery moon peeped out from a veil of snowy white clouds and cast her beams on the fields. We reached the place and sat there in the calm gentle breeze, enchanted by the marvellous spectacle. The reflection of the moon was cast upon the mirror-like surface of the water and the image was continually shattered to streaks of shimmering light by the ripples of the waves as the breeze played on the water.

There was a splash and a flash of light as a fish leapt desperately out of the water to escape from an enemy, only to fall back to be pursued by its relentless foe. All was calm and still

Varsity School Exam, have decided not to sit for the same. Is it because of unpreparedness or fear of raids?

(17) It is the order of the day for newly christened undergrads to get into long trousers or wear saris, but the learned Editor is an exception to the rule.

(18) Last, but by no means the least, the youthful writer of this article has returned safely from his "furlough", though his "boat" was a week overdue.

Now, my readers, my railings fly like a wild goose. If the cap fits you, don it on; and those affected by such railings may do well to mend their ways, and make a resolution with the beginning of the new Intermediate year. The writer is going on a holiday somewhere in Ceylon, and hence he may not be heard of for some time. So for the present, Cheerio!

except the noise made as the water lapped on the shore and the long ripples washed the shores. But soon this silence was broken by the fisherman far away who poured forth his Asokumar songs in the moon-light air. A serenade of bull frogs to their mistresses also arose from the puddles close by and the air was filled with their bars voices.

I was charmed by this scene and wishing to be alone and quiet, arose and went some distance from my friends. I lay on the sand looking at the moon and soon fell asleep..... I woke up, turned to the other side for another dose of sleep, but then I remembered the Virgil I had to do so. So I rubbed my eyes and opened them wide. It was a bright sunny morning on the beach.

"Surely I have not slept here all night", thought I. I shouted for my friends, angrily, but there was no sign. I rose from where I lay and found myself stiff in the joints. I hurried along the road to the college, but was surprised to see the place altered. Was I on the wrong road? No, the place was the same, but there were beautiful buildings and cultivated gardens instead of barren land. I came near the college and stood gazing at the buildings. Was I dreaming? Surely not! What a change had taken place in the night. Had the buildings grown up as the walls of Troy.

I hastened along the lane leading to the Women's Hostel but was surprised to see a three storied building in place of the old building. A soft melody came forth from a piano and there was singing too. I opened the gate hesitatingly pulled the electric ringer. A tall girl greeted me and asked me whom I wished to see

THE WAGES OF SIN

By K. Palasuntharampillay, POST MATRIC

I have been suffering for the last two months from this mishap. It did not seem to be a serious one at first: some palmyrah splinters had got into one of my toes when I was on my way home from College; one of the splinters had been pulled out immediately, and I hoped that the pain would end in a day or two. But to my intense vexation it did not seem to have the least intention of sparing me. But if it had hoped to stop me from attending to my work or from following my habits it must have been disappointed, for I remained I; in case you are unable to understand the statement "I remained I," you may take this explanation from me. It

is no philosopher's statement. Do not even be tempted to ask in a hurry whether I can be anyone else but I. What I meant by the statement "I remained I" is that I continued to attend to my work and observe my habits as I had done before.

But even though I did not show very much that I suffered from pain, I did really suffer from the pain, and that too, to no small extent. But I might have considered myself a little lucky under the circumstances if people had not tormented me with questions regarding my illness. Those, officious gentlemen, and ladies too, (excuse me for having forgotten to mention the latter first), gave me mental pain; mind you, I was already

I was perplexed at this strange face and asked her, "Where is Miss....., warden? I suppose you are a new student." "Miss.....! why she retired five years ago. Now we have got a new warden and there are one hundred and twenty of us boarding here," replied the girl. "Well, where are A—and B—and the others?" asked I. "A—and B—I!" said the girl puzzled. "I don't know them. Could you tell their surnames?"

"I mean Miss A—K—and Miss B—P—" said I. "Yes, I know them. Miss K—is the principal of "—College," Miss P—is now a Mrs. D—; She is with her family in Colombo." "But when did all this happen?" exclaimed I in dismay.

By this time a group of charming girls came forward and spoke to me. They took me by the lift to the upper storey where I found the electric sweeper instead of Annamam with the broom. The bed-rooms were in the

third storey and each have a balcony. There was a huge swimming pool for the girls to learn swimming in. Near this room was a large room full of ladies' bicycles. "Whose cycles are these?" asked I. "They are ours, we go out for rides in the evenings, or play tennis. We have our own courts here." "But when did you start cycling? Don't people laugh at you?" "Laugh!" she said surprised, "why should they? It is a common thing all over Jaffna." "But" said I, "we were laughed at when we practised cycling in the hostel and Litamies appeared in the *Young Idea* about this." "I am glad you people made the beginning for us. Now Jaffna College is different. It has advanced a great deal since it has progressed into a University. I then realised that I had slept for twenty years on the shore. This is the year 1962 and not 1942. After thanking the girls for their hospitality, with a sigh of despair I trotted home-wards.

suffering from physical pain. All of them wanted to know how the foot was progressing and all of them were ready with advice as to how I may heal myself. (But please do not tell them that I consider them officious: I do not want to hurt them.)

I have been talking about my illness. But what was the illness? I myself did not seem to know it. Was there another splinter yet? Or was it the dirt which had entered the flesh with the first splinter that was causing the pain? I had my doubts as to the possibility of the latter statement being true; I was inclined to give more credit to the former. And I was right: another splinter was pulled out. Of course I experienced an intensification of the pain when the second splinter was being pulled out. But when at last it had been pulled out I was happy; happy that my troubles were over at last.

But that happiness was shortlived: for destiny or karma (call it whatever you like) decreed otherwise. Once again the pain vexed me. "O God, when shall I be whole and healthy again?" I went to a hospital and

judgment was pronounced that my toe should be operated on.

The surgeon is feeling the toe. Now, what is that biting my toe, oh, what is it? I remember — my toe is being operated on. It is the sharp edge of the knife. "Oh, oh, oh, oh, God! Oh God!! Why do you tor-tor-ment, no, no, pu-nish me? I try to pull my leg away from the surgeon, but my better judgment says 'Allow him to operate on your toe; it is for your benefit.'" "..... all's love, yet all's law! Have I committed any sin that makes you, for the sake of your love towards me, apply your law and punish me, so that I may repent and no longer sin?" Oh, oh, "Yes, yes, I am sinful. Have mercy on me, O Lord," Oh, oh.

The surgeon's words, "Your foot is okay," fell like manna into my ears.

The Lord has listened to my prayers. How merciful of him! And He has taught me what the wages of sin are. Will I profit by His teaching? I hope I will.

இளஞாயிறு

யாழ்ப்பாணக்கல்லூரி மாணவர் வெளியீடு

புத். 7 சித்திரபாணுரூ வைகாசிமீர் உளவ செவ்வாய்க்கிழமை இல. 3

பத்திராதிபர் குறிப்புகள்

தமிழ்த் தாத்தா மறைவு

தமிழுலகத்தின் தனி மலையாய் கின்ற டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதைய ரவர்கள் எம்மை விட்டு மன்றத்து விட்டார். தமிழ்க் தாயின் தனிப் புதல்வனை இழந்து தாய் புலம்புகிறாள். 87 வருஷங்கள் ஜீவித்திருந்து அவர் ஆற்றிய அளப்பருந் தொண்டு போற்றத் தகுந்தது.

சங்ககாலத்துத் தமிழ் நூல்களைத் தற்கால மாணவர்கட்குகந்த முறையில் எழுதினார். அரிய ஆதரவான ஆசிரியனாகவிருந்து கற்றுக் கொடுத்தார். அவரிடம் கற்ற மாணவர்கள், பல ரின்று தமிழ்த் தாய்க் குத் தொண்டாற்றுகிறார்கள். தன் தொண்டு, தானிறந்தாலும் நடைபெறக் கூடிய சேவையை இயற்றியிருக்கிறார். தனிப்பட்ட மனிதரென்ற முறையில், அவரின் குணங்கள் முன்மாதிரியானவைகள். ஒருவர் செய்த நன்றியை ஒருக்காலும் மறக்கமாட்டார். ஒருவரைப் பற்றியும் குறைகூறமாட்டார். ஒருவரின் நல்ல காரியங்களை யிட்டுப் பின்பற்றித் தீய காரியங்களை யிட்டுப் பேசமாட்டார். எல்லோரிடமும் எப்பொழுதும் அன்பாகவும் பணிவாகவும் நடந்து கொள்ளுவார். இன்மொழியன்றி வன்மொழி அவர் வாயிற்

பிறக்கா. வாழ்நாளில் ஒரு நாளை என்றாலும் அவர் வீணாகக் கழிக்கவில்லை.

விடாமுயற்சியுடன் தமிழினதும் தமிழுலகத்தினதும் உயர்ச்சிக்காகப் பாடுபட்டார். சஞ்சிகைகளுக்கு உயர்ந்த கட்டுரைகள் எழுதி வந்தார். வற்று ஊற்றுக என்றும் தமிழ் மொழியே சுரந்த உருவம், ஒவ்வொரு மூச்சையும் தமிழின் அபிவிருத்திக்காக விட்ட மேனி இன்று ஒருபிடி சாம்பராயிற்று. தமிழுலகத்திற்கு இது ஈடு செய்யமுடியாத ஒரு பெரும் நஷ்டம்.

பேச்சில் அமைதி

“அரிதரிது மானிடராய்ப் பிறப்பதரிது”. இவ்வரிய பிறப்பினால் நாம் மற்றைய சிருஷ்டிகளிலிருந்து மேலானவர்களாகின்றோம். எமக்கும் மற்றைய சிருஷ்டிகளுக்கும் பாரதூரமான வித்தியாசங்களுண்டு. நமக்குப் பகுத்தறிவு கொடுக்கப் பட்டிருக்கின்றது. சரியெது, பிழையெது என அறியும் ஆற்றல் நமக்குண்டு. மனிதனுக்குச் சந்தோஷமான வாழ்வு நடாத்துவதற்கு ஏதுவாயிருக்கும் இன்னுமோர் சக்தி பேசும் வன்மை. மற்றைய பல்வேறு சிருஷ்டிகளுக்கு இவ்வரம் கொடுக்க

கப்படவில்லை. இப் பேசும் சக்தி யால் நாம் ஒருவரோடொருவர் அள வளாவிப் பேசுகிறோம். மனத்தி லெழும் எண்ணங்களை ஒருவருக் கொருவர் வெளிப்படுத்திச் சந்தோ ஷமும், துக்கத்திலாறுதலும் பெறு கிறோம். பல விஷயங்களைப்பற்றிப் பலரும் கூடி ஆலோசித்துப் பய னை முடிவுகள் செய்து கொள்ளு கிறோம். பேசும் சக்தியற்றவர்களைப் பார்க்கவே பரிதாபமாகிருக்கிறது. அவர்கள் தங்கள் எண்ணங்களை வெளிப்படுத்த எவ்வளவோ கஷ்டப் படுகின்றார்கள். இதிலிருந்து நம் சமூக முன்னேற்றத்திற்கும், சந்தோ ஷங்கட்கும் பேசும் சக்தி எவ்வள வோ இன்றியமையாததாக இருக்கின் றதென்று புலனாகின்றது.

இவ்வயர்த்த பேசும் வன்மை எவ்வளவோ பாவங்களைச் செய்ய இடமளிக்கிறது. பேசும் வன்மை யை நாம் பாவிக்கும் முறையிலேயே அதன் நயமோ நட்புமோ தங்கி யிருக்கின்றது. பேசும் வன்மைக் குப் பாவிக்கப்படும் உபகரணம் நாக்கு. நாக்கு எலும்பற்றது. எத்

திசைக்கும் புரள்கூடியது. கட்டுப் பாடின்றி நாம் நாக்கைப் பாவிப் பதால் நமக்கும் கொடுக்கப் பட்டிருக்கும் இச்சிறந்த பேசும் சக்தி யைப் பிழையான முறைகளிற் பா விக்கின்றோம். புறங்கூறல், பொய் பேசல், வைதல், கேடான முறை யில் மற்றவர்களைப்பற்றிப் பேசல் முதலிய வெறுக்கத்தக்க முறைக ளுக்கு நாம் நம் நாக்கைப் பாவிப் பதால் பாவம் செய்தவர்களாகிறோம். நமக்கு அவமரியாதையையும் கேட் டையும் தேடிக்கொள்ளுகிறோம். இச் சக்தியைத் தந்த சிருஷ்டிகருக்கு நன்றியற்றவர்களாகிறோம்.

எல்லோருக்கும் பயனுள்ள முறையிலும், இன்பமான சொற்க ளைப் பேசுவதற்கும் தேவையற்ற எத்தப் பேச்சரையும் பேசாதிருப்ப தற்கும் நாம் நம் நாக்கைக் கட்டுப் படுத்தி அமைதியாக வைத்திருப் போமாக. எவ்வளவுக் கெவ்வளவு அமைதியாகிருக்கிறோமோ அவ்வள வுக்கவ்வளவு நாம் நம் நாக்கைக் கட்டுப்படுத்துகிறவர்களாவோம்.

தென் இந்தியாவிலும் ஓர் நுவரெலியா

By K. Lakshmana Iyer, IV Hons. Class
Annamalai University

இலக்கவாழ் ஐரோப்பியருக்கு நுவரெலியா என்னும் ஓர் சூரதாரத் தலமாக அமைந்துளதோ அங்குளமே தென்னிந் தியாவிலுள்ள ஐரோப்பியருக்கு உதகமண்ட டளும் இத்தலம் (Ootacamund) ஓர் சூர தாரத் தலமாக அமைந்திருக்கின்றது. இத் தலம் கோயம்புத்தூருக்கு வடமேற்கே 51 மைல் தூரத்தில் சடல் மட்டத்தில் இருந்து 7228 அடி உயரத்திலுள்ளது. அங் கிலத்தில் Ootacamund Coth

பெயர்களாலும் இத்தலத்தைத் திலகம் போற் நம் மத்தியிற் கொண்ட மலைகள் Nilgri Hills, Blue mountains என்ற பெயர்களாலும் தமிழில் இத்தலம் ஓத்தக மந்து, உதகமண்டலம், சீலகிரி என்ற பெயர்களாலும் வழங்கப்படுகின்றது. இத் தலத்தின் ஆங்கிலப் பெயர்களையும் தமிழ்ப் பெயர்களையும் உற்று நோக்குங்கால் ஆங்கி லப் பெயர்கள் சிறிதுங் கருத்தற்றனவாய்த் தோன்றத் தமிழ்ப்பெயர்கள் பொருத்த

மான சுருத்துக்கள் நிறைத்தவையாய்க் காணப்படுவதும் தமிழினதும் தமிழினதனுஞ் சிறப்புக்கோர் சான்றாகுமன்றோ. ஆகியிற் பெண்கள் ஒவ்வொருவரும் பல ஆடவர்களைத் தமக்குக் கணவர்களாக மணந்து வரும் வழக்கமுடைய தோடஸ் என்னும் ஒருவகைச் சாதியார் ஒரே ஒரு பாதைமேல் 'மந்து' எனப்படுங் தமது இறப்பிடத்தை அமைத்திருந்தமை காரணமாக 'ஒற்றைக்கல் மந்து' ஒத்தக மந்து என்று மாறி வழங்கப்படுகின்றது என்று அங்குள்ள ஒருவர் கூறினார். அக்காரணப் பெயரிலும் பார்க்க, நீலமேகங்களாம் மழுவும் நீண்டு வளர்ந்த நீலகிரிகள் நிறைநிறையாய் நிறைந்திருப்பது பற்றி நீலகிரி என்ற பெயரும் எங்கேயும் நீர்ச்சல்களும், நீர்வீழ்ச்சிகளும், நீர்த்துளிகளும் அய்யிடத்தை நீர்மயமாக்கிக் கொண்டிருப்பதுபற்றி உதகமண்டலம் (உதகம் = நீர்) என்ற பெயரும் கூடிய பொருத்தமுடையனவென்று கூறலாம். எனினும் ஆங்கிலேயர் இங்கு வந்து வசித்தத் தொடங்கிய பின்னரே இவ்விடமும் அண்மையிலுள்ள இடங்களும் கிரிவும் நிறையும் அடைந்தன என்று கூறுவது மிகையாதது. அணித் தாயுள்ள Lovedale, Wellington, Fumhill, Charing Cross என்ற இடங்கள் ஆங்கிலேயர் தமது உடல் நலத்துக்கேற்ற சுகாதாரமுடையதெனக் காணப்படும் இடங்களைப் பெருக்குவதிலும் அவற்றிற்குத் தங்கள் பெயர்களை இடுவதிலும் எத்தனை ஆர்வமுள்ளவரென்பதை விளக்குகின்றன.

இலங்கையிற் பொல்காவிலேயிலிருந்து துவரொலியாவுக்குப் பிரயாணஞ் செய்த ஒருவர் வழியில் என்னென்ன கட்டிகளைக் கண்டனரே ஏறத்தாழ அதே கட்டிகளையே கோயம்புத்தூரிலிருந்து உதகமண்டலம் போகும் வழியிலும் காண்பர். தன்முன் துலக்கமாகத் தோன்றும் மலையின் உச்சியை நேரே ஏறி அடைய முடியாது. மலையைச் சுற்றிச் சுற்றி வளைந்து வளைந்து விரைந்து செல்லும் புகைவண்டி, 'தடை ஒட்டப் பந்தயம்' Obstacle Race ஒடுபவர்கள் வழியில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் பீப்பா முதலிய பொருள்களுள் துழைந்து துழைந்து வெளியேறி ஒடுவது போல் வழியிற் குடைந்து கிட்டிருக்கும் மலை

களுட் புகுந்து புகுந்து வெளியேறி ஓடும் விசித்திரமும், அப்புகைவண்டிப் பாதையை விட்டுப் பிரியேன் என்று கிடிகவாதஞ் செய்வதுபோல் அண்மையில் விரைந்து தொடர்ந்து செல்லும் தோத்தியாக அமைக்கப்பட்டுள்ள தெருவும், ஏதோ பெருங் தாங்கொணுத் துக்கத்தால் உளம் உருகி உருகிக் கண் கசிந்து ஓபாது நீர் உருத்துக் கொண்டிருப்பவர்கள் போன்று புகைவண்டிப் பாதையின் பக்கலிலுள்ள பருத்த மலைகள் கசிந்து கசிந்து ஓபாது நீர் சொரிந்து கொண்டிருக்கும் நிலையும், காந்தியையும் சிவாசிரையாகக் குவித்து நிமிர்ந்து வானத்தைக் குத்திக் மெறித்துக்கொண்டிருக்கும் மலைக் குழாங்களும், அம்மலைக் குழாங்கள்மேற் கவிந்து படிந்து தவழ்ந்து செல்லும் முறிற் குழாங்களும், மலைத் தொடர்புகளின் இடைவுகளிற் றோன்றும் பள்ளத்தாக்குகளும், அப்பள்ளத்தாக்குகளின் நடுவண் வளைந்து வளைந்து செலிந்து செலிந்து பாய்ந்து செல்லும் ஆறுகளின் அழகும், ஆற்றநீர் சூரியகிரணம் பட்டுப் பொன்னென ஒளிக்கும் ஒளியும் மலைப்பிரதேசங்களுக்கெனத் தனிப்பட அமைந்த ஒப்பற்ற சிறப்புகளாகும், உதகமண்டலம் போகும் வழியிற் கூணரிலுள்ள பெரிய தாவர தோட்டமும் (Botanical Garden) உதகமண்டலத்திலுள்ள பெரிய தாவர தோட்டமும் துவரொலியா போகும் வழியிற் போர்தனைச் சந்தியிலுள்ள பெரிய தாவர தோட்டத்தை ஞாபகப்படுத்துகின்றன. மேலும் உதகமண்டலத்தை அடைந்ததும் புகைவண்டி நிலையத்துக்கு அண்மையிற் காணப்படும் சூகிதாபந்தய மைதானம் துவரொலியாப் புகைவண்டி நிலையத்துக்கு அண்மையிற் காணப்படும் சூகிதாபந்தய மைதானத்தையும் அங்கு மலைச்சரிவிலும் உச்சியிலும் பார்து செறிந்து காணப்படும் ஐரோப்பியரின் வீடுகள் இங்குள்ள ஐரோப்பியரின் வீடுகளையும் நினைவுபடுகின்றன. எனினும் இலங்கை மலைச் சாரலிற் காணப்படுங் தேயிலைச் செடியின் பெருக்கமும் அத்தேயிலைச் செடிகளின் நடுவிற் காணப்படுங் தேயிலைத் தொழிற்சாலைகளின் தொகையும் அங்கு எல்லாவிடத்திலும் காண்பதற்கில்லை. ஆனால் தலைவலியை நீக்கும் ஒப்பற்ற ஓடைத்தத்தைத்

தரும் Eucalyptus மரங்கள் உதகமண்டல மலைச்சாரலெங்கணும் ஒங்கி வளருகின்றன. காப்பிச் செடிக்கும் அம்மலைச்சாரல்கள் பெயர் பெற்றவை.

வழியிலுள்ள கூடூர் என்னும் அழகிய பட்டணம் கடல் மட்டத்திலிருந்து 5500 அடி உயரத்திலுள்ளது. கூடூர் கடந்த மேலே ஏறிச் செல்லச் செல்லக் குளிருத் கூடிச் கூடிச் தொண்டே வருகின்றது. வழியில் அழைக்காடு என்றொரு பெரிய இடம். அங்கு முதன் முதலாக 1920-ம் ஆண்டு அமைக்கப்பட்ட Cordite Factory புதுகையில் வெடித் தொழிற்சாலை வருடா வருடம் வளர்ந்து யுத்த நெருக்கடி ஏற்பட்டுள்ள சென்ற இரண்டு வருடங்களிலுள் தொழிற் பெருக்கமும் தொழிலாளர் தொகையும் அதிகியிசமாக விருத்தி அடைந்துள்ளதாகத் தெரிகின்றது. அது வங்காடு கடந்ததுந் சுதாரணப் பருத்தி உடையோடு காலங்கழிப்பது மிகவும் கடினமாகின்றது. உதகமண்டலத்திலுள்ள சொல்லர் வறியர் யாவரும் குளிரைத் தாங்கக் கூடிய உடைகளாற் றம் உட்களை இதுகா முடிக்கொள்ளுகின்றனர். ஒருகணம் வெயிலும் மழையும் மழையுமாக மாறி மாறி நிகழும் இம்மலைகளிலே சில காலங்களிற் றொடர்ந்து 10, 12 நாட்களுக்குத் குளியலை அறவே காணாத காலங்கழிக்கவேண்டியும் நேரிடுகின்றது.

மலைநாடுகளில் விரையும் பலவித காய்கறிகள் உதகமண்டலத்தின் அங்காடியை அழகுபடுத்துகின்றன. ஐரோப்பியர் அங்கு அதிகமாய் வசிப்பதற்குறிபேரவும் முட்டைகளும் பறவைகளும் பலவித மயிச்சமும் அங்கு ஏராளமாய் விலையாகின்றன. பருத்த நிலைப்பாடையொடுங் கோர விழிகளொடுங் தடித்த மீசையொடுங் குண்டலங்கள் பொருத்திய காதுகளொடுங் கோலேந்திய கையுடனுங் செம்பிரமான் தோற்றத்துடனும் பலவித இங்கியர் உதகமண்டலத் தெருவிடிகளிற் காட்சியளிக்கின்றனர். அன்றாவருட் பலர் ஆவியிக்களை அசுத்தப்படுத்தி கின்றனர்.

அங்குள்ள மிகப் பெரிய வியாபாரத் தலத்துக்கு உரிமையாளரான செட்டியார் ஒருவர் நான் இலங்கையிலிருந்து அங்கு

சென்றவனென்பதை அறிந்ததும் “திலோன் எதுங்கர் அது எங்கே இருக்குதுங்களா? கொழும்பு திலோனுக்கு அப்புறமா இப்புறமா? அங்கே இப்படி மலைகள் இவ்வீத்களா? அவ்கே என்ன மலர் வளருதுங்கி? என்றெல்லாம் மூச்சுகிடாமற் கேட்க ஆரம்பித்த ஸிட்டார். பல இடங்களிலிருந்தும் பல பொருள்களை வரவழைக்கும் வியாபாரியாயிருந்தபொதிலும் அண்ணலின் அநியாமை என்னக்கு அதிக ஆச்சரியத்தை உண்டு பண்ணவில்லை. ஏனெனில் கல்வி அறிவு பெற்றுக் கல்வி பயிற்றல் முத்திய பல துறைகளிலுங் கடமைபார்க்கும் பல இந்தியரே இலங்கையைப்பற்றி விரிவாக ஒன்றும் அநியாதவர்களாயிருக்கின்றனர். ‘வது நாம் இங்கியருக்கு நெருக்கிய உறவினராயிற்றே. பவர் இந்தியாவினிருந்து வந்து எம் நாட்டில் வாழுகின்றனரே. ஆக 32 மைல் நீரினையே எம் நாட்டை இந்தியாவிலிருந்து பிரிக்கின்றது. எனினும் தமக்கு மிக அண்மையிலிருக்கும் எமது அழகிய நாட்டின் செழிப்பையும் வளப்பையும் செவ்வனே அறியாது இவர்கள் வாளாவிருக்கின்றனரே! என்று நாம் வியப்பும் வெறுப்பும் அடைவதற் பயனில்லை. இந்தியாவிற் கல்வி அறிவுடையோர் தூற்றுக்கு எட்டு விதமே. பலவிதத்தினரும் பல மதத்தினரும் கலை வளர்ச்சியும் பல கிளர்ச்சியுந் சுதந்திர இயக்கமும் ஒற்றுமை முழக்கமும் இவ்வித பலவும் நிறைந்த பரந்த நமது நாட்டையே போதியளவு அறிவதற்குக் காலமும் வாய்ப்புக் கிடையாது தத்தளித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது வெளியே இருக்கும் ஒரு சிறு நிலைப்பற்றி அவர்கள் ஒன்றும் அறியாதிருக்கிறார்கள் என்பது பற்றி நாம் என் வியப்படைய வேண்டும். என்னை? இலங்கையனென்று அறிந்த வேறு பலர் “யது உங்கள் இலங்கையர் எல்லாரும் இலங்கையின் செழிப்புக்கு முக்கிய சாணையிலிருந்த இங்கியரெல்லாரையும் நய இரக்கமின்றித் தூததத் துணிந்து விட்டனாரே” என்று எனவிது தாவத் தலைப்பட்டனர். அப்படியொன்றாயில்லை. இவ்வயிற் தமிழர் சிங்களவர் என்று இருபெருஞ் சாகியாருண்டு. தமிழருட் பெரும் பாண்மையோர் இந்திய சகோதரர் மாட்டு

மிகுந்த அனுதாபமும் அன்பு முடையவர். அவர்கள், இலங்கையை உரிமையாகவுடையே, இலங்கை வாழ் இத்தியர் என்னும் இரு பகுதிகளில் ஒரு பகுதிக்கும் பாதகம் விளையாது இரு பகுதிக்குச் சாதகமான திட்டங்களை ஆராய்ந்து அமைக்கப்பட வேண்டும் என்னும் கொள்கையை முடையவர். திரு. பண்டாரநாதக்கா போன்ற சில சிங்களத் தலைவரே தப்பாண வழிகளின்றித் தம் தலைகளை உடைக்கின்றனர். ஒவ்வொரு நாட்டிலும் விரிந்த கோக்குடையோரும் குறுகிய கோக்குடையோரும் காணப்படுவது இயற்கையானே என்று அவர்களுக்குச் சமாதானக் கூறும் பொறுப்பும் எனக்கு ஏற்பட்டது.

உதகமண்டலத்தில் நாம் பார்க்க வேண்டியவற்றுள் இத்திய தேசாதிபதியின் மாளிகைக்கு அணித்தாய் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் Botanical Garden மிக முக்கியமானது. அத்தோட்ட அமைப்பின் அழகும் வெவ்வேறுபாடுகளிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்ட விதம் விதமான மரங்களுக்குச் செடிகொடிகளும் அங்கு உண்டுபண்ணப்பட்டிருக்கும் விதமும் போற்றத் தக்கவையே. அங்குள்ள ஒவ்வொரு மரமும் ஒரு தனி இனம். ஒவ்வொரு செடியும் ஒரு தனி இனம். ஒவ்வொரு கொடியும் பம்படியே. அவற்றின் பெயர்களெல்லாம் ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்டு அழகாக ஒட்டப்பட்டிருக்கின்றன. இடையிடையே கூட்டங் கூட்டமாக நாட்டப் பட்டிருக்கும் விதம் விதமான மலர்ச்செடிகளில் வளர்த்திருக்கும் பலவண்ண மலர்களும் கண்ணாடி அறைகளுள் வைக்கப்பட்டிருக்குஞ் செடிகளில் மலர்த்திருக்கும் மலர்களின் விதமான வண்ணங்களும் ஓர் ஒப்பற்ற காட்சியேயாகும். ஆனால் இம்மலர்களுள் ஒன்றேனும் நறுமணம் எள்ளளவேனும் கமழாதிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அந்நகுக் காரணம் போதியளவு சூரிய வெப்ப மின்மையே என்று சிலர் கூறுவர். அங் கணவாயின் போதியளவு வெப்பமில்லாத எத்தேய மலர்களும் மணமற்றவையாகு மன்றோ.

தென்னிந்தியாவின் சுகாதாரத்தலமாகிய இவ்வுதகமண்டலத்திலே வேளிர்ந்த காலமாகிய சித்திரை வைகாசி

மூன்று மாதங்களுமே மிகவுஞ் சிறப்பானவை. குளிக்காலமான எனைய ஒன்பது மாதங்களிலும் அங்கு போலீஸ் மிகச் சிலரே. மேலே கூறப்பட்ட மூன்று மாதங்களிலும் இத்தியாவின் பல பாதகங்களிலிருந்தும் பலர் அங்கு சென்று வசிப்பர். அம்மாதங்களிலேயே அப்பட்டண முந் தனது முழுச் சிறப்புக்களுடனும் காட்சியளிக்கும். அக்காலத்தில் மைசூர் திருவாங்கூர் நிசாம காஷ்மீர் பரோடா முதலிய தேசத்து இராசாக்கள் அங்கு சென்று அங்கு அமைக்கப்பட்டிருக்கும் தத்தம் மாளிகைகளில் வசிப்பர். அம் மாளிகைகளுலெல்லாம் பெரியது மைசூர் மகாராசாவினதே. அம் மாளிகையிற் சில விடங்களில் ஒருவகைப் புறச்செடியினுற் செய்யப்பட்டிருக்கும் மதினும் அப்பற் செடி மதினீர் சமைக்கப்பட்டிருக்கும் வேலைப்பாடுகளும் மிக விசித்திரமானவை.

மலைபுலகமே ஓர் தனிபுலகம். அங்கு நாம் காணும் காட்சிகள் தனிக் காட்சிகள். அவற்றைக் காணும்போது எம் உள்ளத்தில் உண்டாகும் உணர்ச்சிகளும் உவகையும் பூமியின் வேறெந்தப் பகுதியிலும் எமக்கு ஏற்படமாட்டா. அங்கு கணத்துக்குக் கணம் மாறிமாறிக் காணப்படும் காட்சிகள் கணக்கிலடங்கா. கடவுட் காட்சிகளாம் அவை வர்ணனைக்கு அப்பாற்பட்டவை. உதகமண்டலத்தை யடுத்த சில விடங்கள் இத்தகைக் காட்சிகளின் பேர்பெற்றவை. சினிமா உலகத்தினர் தாந்தயாரிக்கும், படங்களில் அமைப்பதற்காக அங்குவந்து அவற்றை விரும்பிப் படம்பிடித்துச் செல்லுகின்றனர். இடையிடையாகப் பார்த்துப் பச்சைச் செடி கொடிகளாலும் பருத்த மரங்களாலும் மூடப்பட்டிருக்கும் மலைகள் தாழும் அங்குள்ள குளிரைத் தாங்கமாட்டாது தமது உடல்களைப் பசிய போர்வை கொண்டு இறுக மூடிக்கொண்டிருப்பன போற் றேன்றுகின்றன. இடையிடையே அம்மலைகளைச் சுற்றி நீண்ட தூரத்திற்குப் பயிர் செய்ய வந்தவகை வெளியாக்கிப் பண்பு படுத்தப் பட்டிருக்கும் நிலமும் அங்கிலத்தில் கிரைநீரையாக நாட்டப்பட்டிருக்கும் பலவித பயிர்களும் அழகிய ஆரங்களென அம் அலங்கரிக்கின்றன. மேலிருந்து

இக் கொடிய யுத்தமும் வாழ்க்கையின் அநித்தியமும்

By C. E. Gunaratnam, Junior Inter Arts

ஐரோப்பாவில் தாண்டவமாடிய யுத்தமானது தூரதெற்கிலும் தொடங்கி எழுது இலங்கையையும் சீர்த்துவிட்டது. இக் கொடிய யுத்தம் என்று முடியுமோ என்பது எவராலும் கூற முடியாது. யுத்தம் என்றால் கொலையே! அதுவும் படுகொலையே! எங்கும் யுத்தமுழக்கம்; எங்கும் கூக்குரல்; எங்கும் அந்நிதியமும் அழிவுமே. நாடு நகரங்களும், மாட மாளிகைகளும் பாழாகின்றன. ஆயிரக்கணக்கான சனங்கள் ஆகாயவிமானங்களால் அரை கொடியின் அழிக்கப்படுகின்றனர். விலை மதிக்கக் கூடாத கப்பல்களும் ஆகாய விமானங்களும் சிதைக்கப்படுகின்றன. இதுவே எம் உலகத்தின் நாகரிகத்தால் விளைந்த பயன்கள் போதும்.

ஆகவே நாம் மதது வாழ்வின் அநித்தியத்தை இக்கொடிய யுத்தம் மூல

மாக அறிகின்றோம். எத்தனை பேர் எவ்வளவோ மனக்கொட்டைகளைக் கட்டினர்; எத்தனைபேர் தாம் வெகு செல்வராயும் சிரபல சீர்த்தியுள்ளவர்களாயும் வருவோம் என்று எண்ணினர். இக்கோட்டைகளெல்லாம் மின்னலைப்போல் உடைக்கப்படுகின்றன. எத்தனை தாங்குதளம், எத்தனை நெப்போலியன்களும், எத்தனை ராஜாக்களும், தங்கள் எண்ணத்தையும் அவாவுமும் ஒரு முடிவுக்குக் கொண்டுவரமுடியாமல் யுத்தக் குண்டுகளால் முடிவுபெற்றனர். வாழ்வு நிலையுள்ளதா, மனிதன் பெலமுள்ளவனா, வாழ்வு அநித்தியமே.

மேலும் யுத்தமானது கொலைகளமே, எங்கும் படுகொலை, ரத்த ஆறுகள், செத்த பிணங்கள், இடிந்த மாளிகைகள் உடைந்த சப்பல்கள். இதுவே நாம் காணக்கூடிய யுத்தக் காட்சி. எவ்வளவு விரைந்திரமான

பார்க்கும்பொழுது அடிமரம் தெரியாது துளிமரம் மட்டுமே தெரியும் பள்ளத் தாக்கிலுள்ள பன்னூற்றுக்கணக்கான கழுகின் வட்டுகள் பச்சைக் கப்பலமெனக் கவின்பெறு காட்சியளிக்கின்றன. புகை வண்டிபுளிருந்து தலையை நீட்டி ஒரு புறம் அங்குந்தாற்போத்காணப்படும் வானளாவி வளர்ந்த மலைகளையும் மறுபுறம் குனிந்தாற்போத்காணப்படும் பாதாளத்தை யணுகும் பயங்கரமான பள்ளத்தாக்குகளையும் இவை ஒரு கணம் துலக்கமாகத் தேவன் மயனதையும் மறுகணம் முறிக்கட்டங்களால் மறைக்கப்படுவதையும் முன்னுள்ள பொருள்கள் தெரியாது மூடிப்போக்கும் முகில் லைப் புகைவண்டி நிழித்தாக்கொண்டு செல்லுதையும், முகில்கள் பயங்கரமான சமுத்திரமெனப் பக்கத்திலுள்ள பாதாளப் பள்ளத் தாக்குகளை சீர்ப்புவதையும் பார்க்கும்போது கடவுட் கூட்சி எத்துனைப் பிரமாண்டமானது.

கேவலம் ஏழை மானுடன் எத்துனை ஆற்பொருளாய்த் தொன்றுகின்றான் என்ற உணர்ச்சி எமக்கு ஏற்படும். இம்மலைநாடு கலிலே பிரயாணஞ் செய்யும்பொழுது காலை, மாலை சந்திரன் உள்ள இரவு சந்திரன் இல்லாத இரவு ஆகிய வெவ்வேறு காலங்களிலே வெவ்வேறு காட்சிகளைக் காணலாம். முன்னுள்ள பொருள்களென்றும் கண்ணுக்குப் புலப்படாத இரவு நிறைந்த இரவுக் காலங்களில் மேலே இருந்து பார்க்கும்போது எதிரே உள்ள மலைச்சாரலாளினும் பள்ளத்தாக்குகளிலும் காணப்படும் விளக்கொளிகள் மேலே கரிய வானத்தினது நட்சத்திரங்களின் பிரதி லுளியை நிகர்ப்பதும் பட்டனங்களிலே அன்றிப் பெரும் கிராமங்களிலோ காணப்படும் கட்டமான விளக்கொளிகள் கரிய துகில்மேல் வளர்க்கற்கள் பதிந்திருப்பதை நிகர்ப்பதும் இம்மலைநாடுகளின் இரங்கால்

நகரங்கள் தீக்கிரையாக்கப்பட்டன. எவ்வளவு வேரோ கோடிக்கணக்கான சனங்கள் உழைக்க உடையின்றி, உண்ண உணவின்றி இருக்க இடமின்றிப் பரிதாபிக்கும் காட்சி எமது மேலான நாகரிகத்தைப் பற்றியும், விஞ்ஞான சாஸ்திரத்தின் விசுத்திரத்தைப்பற்றியும் அதன் விபரீத விழ்ச்சியைப்பற்றியும் எமக்கு விபரிக்கின்றது. ஆகவே இன்றைய உலகம் ஓர் நாடகமேடையின்றி ஓர் யுத்த மேடையாய் மாறிவிட்டது மானிடரின் மடமைத்தனமோ, அல்லது பேடித்தனமோ யார் அறிவர்.

இவ்விதமான யுத்தத்தின் அட்டுழியத்தைப்பற்றி நாம் சிந்தித்திவோம். ஆனால் அதை அதுபலித்தவர்கட்கே அதன் அட்டுழியம் விவங்கும். சின்னாக்களுக்குமுன் கொழும்புமாவிலும் திரிகோணமலையிலும் யுத்தப்பாணிய விமானங்கள் தாக்கியபொழுது தான் இலங்கை வாசிகட்கு யுத்தம் என்ன வென்று சிந்திது புலப்பட்டது. எத்தனை பேர் தமது வாழ்க்கையின் அறித்தியத்தை யிட்டுப் பயந்து, கலங்கித் தமது உத்தியோகங்களையும் ராசிசாமாச்செய்து இரவிரவாய்தம் இல்லிடம் சேர்ந்தனர். எத்தனை பேர் மனங்கலங்கிப் புகையிரதத்தில் பிரயாணச் சீட்டில்லாமல் வந்தனர். இவர்கள் இச்சிந்திய ஆகாயப்படைத் தாக்குதலால் இவ்வளவு பரிதாபத்தால் லண்டன் மாநகரிலும் மற்றைய பெரியநகரங்களிலும் வசிற்கும் மானிடர் என்ன பரபெட்டிருப்பார்களென்பது நன்கு புலப்படும்.

யுத்தத்தால் தேசங்கட்கிடையில் விவசாயம் குன்றி உணவின்மையை வருணித்து விட்டது. இலங்கையிலும் நாம் எமது உணவுப் பொருட்கு வேறு தேசங்களிலேயே தக்கிரிருந்தோம். ஆகவே யுத்த நெருக்கடியால் இங்கும் உணவுக் கட்டுப்பாடு ஏற்பட்டு எல்லோரையும் கமத்தொழிவிடே சிரத்தையெடுக்கச் செய்தது. அதனால் கமத் தொழிற்கு இப்போது யுத்தயிரும் புது முறையும் புகட்டி நாம் எம் காட்டு உணவைப் பெருக்குவிக்கும்

காட்சி மேன்மையுள்ளதே. இவ்வகையாய் எம் நாடு கமத்தொழிவில் மாத்திரமன்றி மற்றுந் துறைகளிலும் மேலான இடத்தை யடையவேண்டும் என்பது எமதுபேரவா.

எப்படியாயினும் யுத்தத்தினால் உண்டாகும் நன்மைகளும் உன். புராதன நகரங்கள் புதிதாகவும் சீர்திருத்தமாகவும் கட்டப்படும். தேசங்கள் யாவும் உணவுப் பொருட்களைப் பண்படுத்தும் வகைகளையறிந்து விவசாயத்தைப் பெருக்கும் வேறு சில அரசுகள் யுத்தத்தை அடியோடு அகற்றவேண்டுமென்ற நோக்கத்தோடு அதற்கான பிரயத்தனங்களை எடுக்கக் கூடும். இப்படியான பிரயத்தனங்கள் யுத்தத்தை முடிவுக்குக் கொண்டுவரின் அதுவும் ஓர் மேன்மையே.

கடைசியாக இந்த யுத்தம் முடிவுக்கு வருமா அல்லது வரக்கூடுமா என்பது எல்லோரும் அறிய விரும்பும் கேள்வியாய் இருக்கின்றது. இதற்கு மறுமொழி ஒருவராலும் பகர முடியாது. ஏனெனில் வல்லரசுகள் நேசதேசங்களை அடியோடு அகற்றியே திருவோம் என்று போர்க்குறை கூவுகின்றன. அப்படியே நேசதேசங்களும் வல்லரசுகளை உலகத்தினின்றும் அழிக்கவேண்டுமென்று போட்டி போடுகின்றன. சுயநினைத்திற்கும் ஆதிக்கத்திற்கும் கொடிய போர் நடக்கின்றது. யார் வெற்றியடைவார் என்பது நாம் காணக்கிடக்கின்றது. நாம் நேசதேசங்கட்கே உதவி புரிவோமாக.

யுத்தம் கொடிதுதான், கொலை அறிவினும் கொடிதுதான். ஆனால் மானிடரின் உரிமை எல்லாச் சீவராசிகளினும் மேம்பட்டது. ஆகவே இந்த மானிட வாழ்வின் அறித்தியத்தை திறம்படக் காட்டக் கூடியது யுத்தமே. இதை ஒட்டியே

“மதியாதே இந்த மாய உலகில் மனமே வாழ்வது நிலையாதே, மாய வாழ்வில் மலையாதே” என்று ஒருவர் பாடியிருக்கின்றனர்.

சிதறிய சில மணிகள்

By "R"

முத்தம்

எஜமானி:- (நன் வேலைக்காரியை கோக்கி) "நீ முன்மிகுந்த விட்டைவிட்டு ஏன் வெளியேறினாய்?"

வேலைக்காரி:- அவ்விட்டு எஜமான் எனக்கு முத்தம் தருகிறார்.

எஜமானி:- உனக்கு அவரிடமிருந்து முத்தம்பெற விருப்பமில்லையோ?

வேலைக்காரி:- எனக்கு நல்ல விருப்பம். ஆனால் அவ்விட்டு எஜமானிக்கு அது விருப்பமில்லை.

* *

தோற் தோத்தரவு

ஒருவர்:- நான் அன்று விழுந்த நற்குர் காரணம் தோற் தோத்தரவு.

மற்றவர்:- உமக்குத் தோற் தோற் என்ன தோத்தரவோ?

சொன்னவர்:- என் தோறுக்கு ஒன்றுமில்லை. வாழைப்பழத் தோளின் தோத்தரவுதான். அது வழியிலிருந்து சறுக்கியது.

* *

மரியாதையற்ற சேவலா?

நண்பன்:- இந்தப் பென்சிலை-எப் படிப் பெற்றாய்?

மற்றவர்:- பானதரில் விழுந்து கிடந்தெடுத்தேன்.

நண்பன்:- சீ, மரியாதையற்ற சேவல் இந்தப் பென்சிலுக்காகப் பானதரில் விழுந்து கிடந்தாயா?

* *

எலிகள்போல்

லண்டன் பட்டினத்திலுள்ள காகங்கள்தானாகக் 16,000,000 ஆட்களுக்குப் அபயமளிக்கிறனவாம். எலிகள்போலிலர்களும் நிலங்களுக்குப் பதங்குகின்றார்களே!

மா பேருஞ் சுவர்

சீன தேசத்திற் கட்டப்பட்டிருக்கும் சுவரின் நீளம் 1700 மைல்கள். இதைக் கட்டுவித்த சக்கவர்த்தி பெயர் சி-சுவாக்—ரி. இதைக் கட்டி முடிக்க 10 வருஷங்களும் பல்லாயிரமுயிர்களும் செலவழிக்கப்பட்டன. தற்பாதுகாப்புக்கெனக் கட்டப்பட்ட இச்சுவர் பயனற்றதாகிவிருக்கின்றது.

* *

காரம் பேருத்த கடுகன் சீல

என்று மதியாப் புதற்பெற்ற சில சரித்திர புருஷர்கள் மிகவும் கட்டையர்கள்.

பூமியன் சிரர்	5	அடி	2	அங்.
கெப்போலியன்	5	"	1	"
அலைக்கான்டர்	5	"	3	"
தலைவன் போதா	5	"	1	"
லெனின்	4	"	1	"

* *

கம் இளைஞர்க்கு

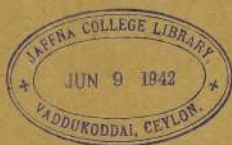
பாடின்றிப் பயன் எதுமில்லை. கம் இளைஞர்கள் கக்கெய்தத்தை உதறித் தள்ளி விடவேண்டும். பாடுபட்டு வேலைசெய்ய உறுதிக்கொள்ளவேண்டும். தற்கம்பிக்கை அவர்களிடே உண்டாகவேண்டும். மனக்கிளர்ச்சியின் படியல்ல, நியாயங்களின் படியே காம் ஓய்வொன்றையுந் செய்ய வேண்டும்.

C. V. இராமன் அவர்கள்

* *

மனக் கட்டுப்பாடு, அறிவுத்தாகம், சேவை இம்முன்றுமே கம் இளைஞர்களின் வாழ்க்கையில் முக்கியஸ்தானம் பெற வேண்டும்.

G. O. பேளா அவர்கள்.

PRINTED AT THE THIRUMAKAI PRESS, CHUNNAKAM.